

настанеше и свадбата ни по-скоро ! . . .

Влѣзалъ Хаджи Генчо, и разговорътъ
са прекратилъ. Като посѣдѣлъ около по-
ловина часъ, Павлинъ са вжрналъ дома си
и скачалъ отъ радостъ.

Въ недѣля послѣ сичкото това, щото
казахъ по-горе, изъ къщата на дѣда Ли-
бена излѣзле тройца цигане-цигуляре, съ
бѣли чалми, съ алени поѣсе и съ сини
контоше; а сичкото това са отличало твър-
де красиво отъ мургите и виразителните
цигански лица. Тие свириле съ цигулки-
те си и пѣле такава една турска пѣсень,
която била вжрсница на султанъ Амуратъ
I, и която била пѣяна още тогава, когато
билъ земенъ Цариградъ; а нашите Копри-
щенци я слушале и тжлѣвовале премждро
между себѣ си, че тая пѣсень ужъ била
испроводена отъ Бонапарта изъ Парижъ,
като даръ на турскиятъ султанъ, преди